

Kalemi Her Elime Aldığımda Son Dediğim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Nisan 2021

Düşlerimi boya sonra perdeyi çekmeyi unutma en azından pembenin ölümüne şahit olmasın kimse ve kimsesizliğimle saf tuttuğum şu duvar dibini de süpür ben gittikten sonra ve tüm sözcüklerimi ve kalemimi göm en derine en çok da söylediklerim iken balon gibi sönen insanların nefesine ve sevgisizliğine denk düştüğümü gizle yarınlardan.

G/izlediğimse yaramın söküklerine dadanan hüznün belki de ödediğim bedellere değmeyeceğini bilmeliydim içimden geçenlerin ve hangi omuzda taşındığım değil hangi ayakların altında ezildiğimi saklı tutacaktı Yaratan elbet yazmadığım kadar yalnızlığımı yüklenecektim.

Sandım ki; kalemdi derdime derman olan ve çaresizliğimi paylaşmadım ben sadece tüm saflığımla insanları sevdim ve benimki çoğul bir yalnızlıktı: bunca insanı yüreğime sığdırdım da kalemimi ve yüreğimi söktüler derinden ve yas tutmalarını asla beklemedim sadece gönül gözüme sirayet edenle paylaşmak acılarımı herkes gibi ya da herkesten farklı en çok da ben olmanın özüyle sunuyordum içimdeki tarlayı.

O tarla ki nadasa aldığım.

O tarla ki ruhumun talan edildiği.

O tarla ki bir gönlün tarlıydı ve zezem suyuyla yıkanmışçasına berraktı tozu hatta toprağı.

Sözcüklerim de basiretim her bağlandığında sayfaya döktüğüm asla da istemedim kimseden bana acımasını sadece pay etmek sadece payidar kılmak içimdeki iklimi belki de kap kaça uğrayan hikmeti saklı tutmak.

Herkes birbirini severken bense recim edilmiş ve itilmişken sayfanın sonunda uçuşan sözcüklerden çeyizler derlediğim sözüm ona yarınlardan uğruna inandığım ve umut bağladığım ne çok insan ki istediğim asla çok şey değildi onlardan.

Ne hikmetse sözcüklerim soldu birer birer.

Gün ışığında saklı her zerremle geceyi dahi aydınlık kılan bir maharet olsa da benimki sindiremediğim ne çok yenilgi meğerse ne zormuş insanların birbirini sevmesi üstelik bahşedilen ta ilk günden ve hep de sevgiye meylettığım ama anlaşılmaz bir şekilde payıma düşmeyen sevgi.

Hep mi yanılır insan elbet yanılmamak adına kimse karşısında?

Hep mi sözcükler kan ağlar hele ki yola çıktığım edebiyatın dokusunda şakiyan bir hiciv bir mertebe de değil asla: sadece nadasa aldığım ömrü sunmak altın tepside sözüm ona çıktığım yaldızlı bir yoldu ve ben yoldan çıkmamak adına içimdeki umuttan ödün verdim en çok da kırmadan dökmeden sevmelerin izinde...

Geç de kalmışken ne çok şeye en çok da kendime.

Umudun patiskası.

Umudun pervasızlığı.

Umudu paçavraya çevirenler çünkü sevgiyle eş değerdii umut benim için ve ben sevdiğim kalem de neşrettikçe büyüyecekti umut ve büyüyecekti içimdeki çocuk ve işte olduğum yerde saydığım

yetmezmiş gibi bir ömür ördüğüm ne olursa olsun hınçla ya da tepkisizlikle söktüler tek tek.

Tekerrür eden tarih ve kim bilir kaçınıcı aynı sahne?

Sevgi iken başrolde olması gereken yok sayılmış bir sevgi neferi elbet sevmeme dahi izin vermediler akabinde söndü umudum, coşkun ve yaşama sevincime ket vuranlar oysaki adil bilirdim hayatı elbet yanıldığının da tek şahidi omzumdaki melekler ki onların da kanadı çoktan kırıldı ve soldu gözlerindeki ışık.

İnsanlığın katmanları neydi?

El ele vermek.

Sevginin de mahşeri yalnızlığı en çok da yalandan sevenler.

Benimkisi ne beşeri bir aşk ne de iki kişilik bir dünyanın hayali çünkü benim sevgim herkese yeterdi ve sevgimle örecektim sözüm ona kaderin çilelerini ve ben çizgimden çıkmadan illa ki yenik düştüm ve hep olan oldu işte. Elbet yargılandığım Hak kapısı değildi sadece dünyada kabul gören izafî gerçeklerin desturu iken ne zamanki görmezden geldiler ve işte kalemin de ucunu nihayetinde kırdılar üstelik yüreğimin kırıklarından da beter çünkü her şeyimi ve umudumu kaleme bağlamıştım bana açılan bu son kapıdan geçtikten sonra.

Her masa başına geçtiğimde en güzelini yazmaya meylettığım ve noktayı koyduğumda huzura eriştiğim ve saatler sonra görücüye çıkardığım duygularım tüm gerçekliği ve tüm yalınlığı ile meze oldu işte hiçliğin sofrasında ben sadece kullanılmadan bir kenara atılmış bir tomar kâğıttım ya da buruşmuş peçete yığını üstelik üstüne basılıp da geçilen.

Hep de kendime yükledim ertesinde demek ki arz-talep dengesinde zikzak çizen de çizdiren de bendim bu sefer acımasızca ne varsa yazdığım ben onları fırlattım çöp kutusuna üstelik emek verdiğim uykularımı feda ettiğim.

Sadece paylaşmak.

Sadece ortak paydada buluşmak.

Sevmek bir de karşılığı en azından hoş görü olması gerekirken çünkü öğrendim artık insanların kolaylıkla beni sevemediğini belki de bu yüzden hep zoru seçtim hep zorlandım ama mademki zoru seviyordum elbet kendime yükledim sırf kimse üzülmesin kimse kırılmasın incinmesin diye.

Ve tüm kırgınlığımla yazdığım her yazıyı son belledim ama içim çok acıdı ve yeniden şans verdim kalemime en azından insanlar yeni bir şans verirler belki bana diye.

Benim kırgınlığım ne ki kalemin kırık ucunun yanında üstelik tüm hayatımın enkazı da o kırık ucun içinde belki herkes kadar belki hiç kimseye benzemediğim kadar.

En çok da paralel tuttuğum ne mi?

İyi bir insan olduğumu kanıtlamanın yolu iyi bir yazar olmaktan geçiyor diye tüm varlığımı adanmışken yazmaya ve her yanıldığımda inandığım tek şey; insanlığımın da sevgimin da yazdıklarımın da değersiz olduğu gerçeği elbet karşılık görmeyen yazma coşkun sönerken hayata olan inancımın ve bağlılığımın da ivme kaybetmesi.

Hele ki bir ömür iştiğal olduğum ne ise bir o kadar insanlığımınla bağdaştırılan ve işte başarısız bir hayatın son kırıntılarında nasiplenip kalemimle o kırıntılardan yeni bir hayat inşa etmek coşkusu ve arzusu nihayetinde kalemime duyduğum bağlılığın ve aşkın bir celsede sonlanması bir o kadar kendime

duyduğum inancı da yitirdiğim bu yüzden okuyucuya o kadar bel bağlamışken ve farklı insanların farklı platformlarda okuduğu aynı yazı iken tarafımda yazılan addedilen o değer/değersizlik...

Sahiden böyle mi olmalıydı hele ki kendime verdiğim son şans iken yazmanın bana verdiği gücün yittiği ve her şeyin sonlandığı duygusu.

Yola ne diye mi çıkmıştım peki?

Elbette inanç ve sevgi ve umut hele ki sevgi ile umudu da eşleştirip kendime duyacağım sevginin da büyüme ihtimali ile ve işte ansızın her şey ama her şey sona erdi.

Ve işte o cenin pozisyonunda sadece vereceğim son nefesi bekliyorum çünkü kalem ve ben öylesine büyük bir aşk yaşadık ki son birkaç yılda ve sadece umut etmişim her şey yolunda gider diye: ben yazsam bile kalemin gözyaşlarına artık engel olamıyorum ve o da çalınmış hayaller ülkesinde yerini aldı tıpkı önceden gömdüğüm tüm hayallerim ve ideallerimle birlikte artık sadece son nefesi vermeme bekliyoruz hele ki ben kalemsiz ve okuyucum olmadan artık yaşamak istemezken elbet yaşamaksa sıradan bir insan gibi sadece rutine bağlanmış ve de dünya nimetleri ile avunurken ve ben artık çoktan sıramı savmışken...

İlla ki son yazım mı olmalı her yazdığım elbet ben çoktan treni kaçırdığım için kaçak bir yolcu gibi kalemin ucunda yolculuk yapar ve gözyaşları içinde boğulurken...